

Bakalářská práce "Chápání smrti v Číně v období dynastie Han" pojednává, jak už sám titul napovídá, o smrti v Číně během čtyř století trvání dynastie Han (206 př.n.l. - 220 n.l.), jak bylo na tento fenomén nahlíženo a jak se měnil nejen pohled na smrt jako takovou, ale také jak se měnily další prvky s ní spojené, jako posmrtný život či různé formy nesmrtnosti, jenž jsou pro toto období zásadní a ovlivňují další staletí trvání čínského impéria. Období dynastie Han je jakýmsi předělem mezi starověkou a středověkou Čínou a tento předěl je více než patrný na proměně způsobu chápání smrti v tomto období. Smrt byla nejprve chápána jako oddělení těla od jeho dvou duší, z nichž jedna byla animální a druhá intelektuální povahy. Tato dvojí povaha duše však ke konci dynastie Han mizí a namísto ní existuje již jen jedna. Také koncept nesmrtnosti se mění, neboť magickému taoismu s jeho taoistickou alchymí se začíná dostávat větší pozornosti a pomalu tak začíná ovlivňovat koncept nesmrtnosti, avšak tento vliv je nejsilnější až na konci období hanského impéria a v následujících dynastiích. Chápání smrti proměňovala řada vlivů, ale jeden koncept zůstává stejný - kult předků. Nehledě na to, jak byla chápána smrt, Číňané vždy věřili v posmrtnou existenci svých předků, kteří, pokud o ně nebylo dobře postaráno, mohli svým potomkům škodit, nebo naopak v případě dostatečné péče jim přinesli štěstí na dětech a na majetku. Tato myšlenka provází celou císařskou i moderní Čínu.